

הַלְבוֹת הַמִּידִין וּמוֹסָפִין פֶּרֶק ד

א. כָּל הָעֲבוֹדוֹת הָאֵלוּ שְׁעוֹשִׁין בְּכָל יוֹם, בְּפִיס הָיוּ עוֹשִׁין אוֹתָן. וְכִיצַד הָיוּ עוֹשִׁין: כָּל כּוֹהֵנִי בְּתֵי אֲבוֹת שְׁלִיּוֹם נִכְנָסִין לְלִשְׁכַּת הַגְּזִית, אַחֵר שִׁיעָלָה עֲמוּד הַשֹּׁחַר; וְהָן מְלַבְּשִׁין בְּבִגְדֵי כְהֻנָּה. וְהַמָּמְנָה שֶׁעַל הַפִּיסוֹת עֲמָהֶן, וְהָן עוֹמְדִין בְּהַקְפָּה; וְהַמָּמְנָה נוֹטֵל מִצְנַפֶּת מַעַל רֹאשׁוֹ שְׁלֹא אֶחָד מֵהֶן וּמַחְזִירָהּ, וְהוּא הָאִישׁ שְׁמַתְחִילִין לַמְּנוֹת מִמֶּנּוּ.

ב. וּמִפִּיסִין כְּמוֹ שִׁיתְבָּאָר, וְיוֹצֵאִין לְעֲבוּדָה אֲנָשִׁים שְׁעוֹבְדִין. וְשָׂאָר הַכּוֹהֲנִים מוֹסְרִין אוֹתָן לַחֲזִנִין, וּמִפְּשִׁיטִין אוֹתָן אֶת בְּגָדֵי הַקֹּדֶשׁ, וְלֹא הָיוּ מְנִיחִין עֲלֵיהֶן אֶלָּא הַמְּכַנְסִים בְּלִבָּד, עַד שְׁלֹבְשִׁין בְּגָדֵי חָל; וְחוֹזְרִין וּפּוֹשְׁטִין אֶת הַמְּכַנְסִים שְׁלֹקְדֶשׁ, וּמַחְזִירִים הַחֲזָנִים אֶת הַפְּלִים לַחֲלוֹנוֹת.

ג. כִּיצַד מִפִּיסִין: עוֹמְדִין בְּהַקְפָּה, וּמִסְפִּימִין עַל מִנִּין שְׁמוֹנִין מֵאָה אוֹ אֶלֶף, אוֹ כָּל מִנִּין שִׁיִּסְפִּימוּ עָלָיו. וְהַמָּמְנָה אוֹמֵר לָהֶם הִצְבִּיעוּ, וְהָן מוֹצִיאִין אֶצְבָּעוֹתֵיהֶן אַחַת אוֹ שְׁתֵּים; וְאִם הוֹצִיא שְׁלוֹשׁ, מוֹנִין לוֹ שְׁלוֹשׁ. וְאִין מוֹצִיאִין גָּדֵל בְּמִקְדָּשׁ, מִפְּנֵי הַרְמָאִים, שֶׁהַגָּדֵל קָצֵר, וְנוֹחַ לְהוֹצִיאוֹ וּלְכַפּוֹתוֹ; וְהַמּוֹצִיא גָּדֵל, אִין מוֹנִין אוֹתוֹ לוֹ.

ד. וּמַתְחִיל הַמָּמְנָה לַמְּנוֹת, מִן הָאִישׁ הַיְדוּעַ שֶׁהִסִּיר מִצְנַפָּתוֹ תַּחֲלָה; וּמוֹנָה עַל אֶצְבָּעוֹתֵיהֶן, וְחוֹזֵר חֲלִילָה עַד שִׁישְׁלִים הַמִּנִּין שֶׁהִסְפִּימוּ עָלָיו. וְהָאִישׁ שֶׁשָּׁלַם הַמִּנִּין אֶצֶל אֶצְבָּעוֹ, הוּא שִׁיצָא בְּפִיס רֹאשׁוֹן לְעֲבוּדָה.

ה. וְלָמָּה מוֹנִין הַמִּנִּין שֶׁהִסְפִּימוּ עָלָיו עַל הָאֶצְבָּעוֹת שֶׁהוֹצִיאוּ, וְלֹא הָיָה מוֹנָה עַל הָאֲנָשִׁים עֲצָמָן לְפִי שֶׁאִסּוּר לַמְּנוֹת אֶת יִשְׂרָאֵל אֶלָּא עַל יְדֵי דְבָר אַחֵר, שֶׁנֶּאֱמַר "וַיִּפְקְדֵם בְּטָלָאִים" (שְׁמוּאֵל א טו, ד).

ו. אַרְבָּעָה פִּיסוֹת הָיוּ מִפִּיסִין בְּכָל יוֹם, בַּשַּׁחֲרִית: הַפִּיס הָרִאשׁוֹן, מִי תוֹרֵם אֶת הַמִּזְבֵּחַ; הַפִּיסוֹ, וְזָכָה מִי שֶׁזָּכָה לְתֹרֵם. וְהוּא מְסַדֵּר אֶת הַמַּעֲרֻכָּה, וְהוּא מַעֲלָה שְׁנֵי גִזְרֵי עֲצִים לַמִּזְבֵּחַ; וְהוּא מְכַנֵּס מַחֲתָה מְלֵאָה אֵשׁ מִן הַמִּזְבֵּחַ הַחִיצוֹן לַמִּזְבֵּחַ הַזֶּהָב, לְהַקְטִיר עָלֶיהָ קִטְרֶת.

ז. הַפִּיס הַשֵּׁנִי, זוֹכִין בּוֹ שְׁלוֹשָׁה עָשָׂר עַל סֵדֶר עֲמִידָתָן. כִּיצַד: הַמָּמְנָה אוֹמֵר לָהֶם הִצְבִּיעוּ, וּמוֹנָה כְּדֶרֶךְ שְׁבָאֲרָנוּ. וְזֶה שִׁיצָא בְּפִיס רֹאשׁוֹן, הוּא שׁוֹחֵט תְּמִיד שְׁלֹשָׁחַר; וְהַשֵּׁנִי שֶׁהוּא עוֹמֵד בְּצִדּוֹ, הוּא מְקַבֵּל אֶת דָּם הַתְּמִיד וְהוּא זוֹרְקוֹ; וְהַשְּׁלִישִׁי הַסְּמוּךְ לַשֵּׁנִי, מְדַשֵּׁן מִזְבֵּחַ הַפְּנִימִי שֶׁהוּא מִזְבֵּחַ הַקִּטְרֶת; וְהַרְבִּיעִי שְׁבָצִדּוֹ, מְדַשֵּׁן אֶת הַמִּנְזָרָה וּמְטִיב אֶת הַנְּרוֹת; וְהַחֲמִישִׁי, מַעֲלָה רֹאשׁ הַתְּמִיד וְרִגְלוֹ לִכְבֶּשׂ; וְהַשֵּׁשִׁי, מַעֲלָה שְׁתֵּי הַיָּדַיִם; וְהַשְּׁבִיעִי, מַעֲלָה הָעֵקֶץ וְהָרִגֵּל; וְהַשְּׁמִינִי, מַעֲלָה הַחֹזֶה וְהַגֶּרֶה; וְהַתְּשִׁיעִי, מַעֲלָה שְׁתֵּי הַדְּפָנוֹת; וְהָעֲשִׂירִי, מַעֲלָה הַקְּרָבִים; וְהָאֶחָד עָשָׂר, מַעֲלָה סֵלֶת הַנֶּסֶכִּים; וְהַשְּׁנַיִם עָשָׂר, מַעֲלָה הַחֲבֹתִין; וְהַשְּׁלוֹשָׁה עָשָׂר, מַעֲלָה הַיִּין שְׁלֹנְסִכִּים.

ח. הַפִּיס הַשְּׁלִישִׁי אוֹמֵר לָהֶן הַמָּמְנָה לְכָל אֲנָשִׁי בֵּית אָב שְׁלֹאוֹתוֹ הַיּוֹם, מִי שְׁלֹא הַקְטִיר קִטְרֶת מִיָּמּוֹ, יָבוֹא וַיִּפִּיס. יִתְקַבְּצוּ אֶצֶל הַמָּמְנָה, וַיִּפִּיסוּ; וּמִי שִׁיצָא בְּפִיס זֶה רֹאשׁוֹן, הוּא שִׁיזָכָה לְהַקְטִיר קִטְרֶת.

ט. הפיס הרביעי מתקבצין כלן, ומפיסין לידע מי מעלה אברים
מן הכבש למזבח; הפיסו, וזכה מי שזכה.

י. תמיד שלבין הערבים אין מפיסין לו פיס אחר, אלא כל כוהן
שזכה בעבודה מן העבודות שחרית, יזכה בה בין הערבים;
חוץ מן הקטרת, שהן מפיסין לה פיס אחר בין הערבים; ויבואו
כל מי שלא הקטיר קטרת מעולם מאנשי אותו בית אב, ויפיסו
עליה. ואם כבר הקטירו כלן מימיהן, מפיסין לה כלן בשחרית
בפיס שלישי; וזה שזכה בה שחרית, מקטירה בין הערבים.

יא. בשבת, שיש שם תמידין ומוספין ושני בזכי לבונה, כיצד
הם עובדין: מפיסין בשחר אנשי אותו בית אב שלמשמר
היוצא, ומקריבין תמיד שלשחר ושני כבשי עולה שלמוספין;
וכל שזכה בעבודה מעבודות התמיד שלשחר, הוא זוכה בה
בשני כבשי מוסף.

יב. והמשמר האחר שיכנס בשבת, מפיסין פיסות אחרות
לתמיד שלבין הערבים. ואלו ואלו, חולקין בלחם הפנים.
ואין אוכלין את הלחם, עד שיקטירו שני בזכי לבונה על האש;
והלבונה טעונה מלח, כשאר הקרבנות. ואחר קרבן המוספין,
מקטירין שני הבזבין; ושני כוהנים מקריבין את שני הבזבין.

יג. כיצד חולקין לחם הפנים בכל שבתות השנה הנכנס נוטל
שש חלות, ומשמר היוצא נוטל שש: הנכנסין חולקין ביניהם
בצפון, שהרי הן מוכנים לעבודה; והיוצאין חולקין בדרום.
ובזמן שיהיה יום טוב שלאחד משלוש רגלים בשבת, וכן
בשבת שבתוך החג חולקין כל המשמרות בשווה בלחם הפנים.

יד. וכן אם חל יום טוב הראשון שלחג באחד בשבת חולקין כל
המשמרות בשווה מערב יום טוב שהוא שבת, בלחם הפנים;
מפני שהקדימו לעבודה. וכן אם חל יום טוב האחרון להיות
בערב שבת חולקין כל המשמרות בשווה בלחם הפנים, באותה
שבת שהיא מוצאי החג. ודבר זה תקנה, מפני שנתאחרו
הכוהנים בשביל חלוקת לחם הפנים; ואם נתאחר אחד מבעלי
משמר ולא בא, ימצא אחר.

טו. חל יום אחד להפסיק בין השבת ובין יום טוב, כגון שהיה
יום טוב הראשון שלחג בשני או יום טוב האחרון בחמישי, או
יום טוב שלעצרת שחל להיות בשני או בחמישי משמר שזמנו
קבוע באותה שבת, נוטל עשר חלות, וזה הנכנס, נוטל שתים;
שהרי לא נשאר להם לעבודה הם לבדם אלא יום אחד, שהוא
ערב שבת או אחד בשבת; ומתעצלין, ואין בא מהן אלא מעט.

טז. כוהן גדול, לעולם נוטל מכל משמר חצי החלות שזכה
בהן: שנאמר "והיתה לאהרן ולבניו" (ויקרא כד, ט) מחצה
לאהרון, ומחצה לבניו; ואין כוהן גדול נוטל פרס, שאין זה
כבודו.